

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1141

26.01.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 7

Celler og nettverk

Av sikkerhetsgrunner holdt vi strengt på celledsystemet.

En ensom celleleder, Armin, fant imidlertid en måte å omgå dette på. Han deltok i et fakkeltog arrangert av NPDs ungdomsavdeling. Det var rundt 150 deltakere. Han ropte: *AO bakover!* (NSDAP/AO, eller bare AO, er forkortelsene for organisasjonens svært lange tyske navn).

Han fant ut at våre folk utgjorde en tredjedel av hele demonstrasjonen! Kontakter ble knyttet. Resultatet ble svært vellykkede storstilte kampanjer.

Flere team mettet selv sentrumsgater i større byer med hundrevis av plakater i løpet av én natt. Utkikksposter med walkie-talkier ble plassert i enden av gatene. To team jobbet på begge sider av gaten. Det var alltid et stort oppstyr neste morgen.

Noen ganger ble det foretatt arrestasjoner. Regimet proklamerte seier. Men så gjentok opptrinnet seg noen uker senere.

Dette fortsatte en god stund. Men til slutt endte det som det måtte ende.

Det langsiktige resultatet var likevel at det fantes både små celler i tradisjonell forstand og større "cellenettverk". Førstnevnte hadde en defensiv fordel og sistnevnte en offensiv fordel.

Feilkomedie

Jeg var prosjektleder.

Oppgaven var å frakte forsyninger gjennom flere nøytrale land til det endelige bestemmelsesstedet i et fiendtlig land.

Flere team var aktivt involvert. Vanligvis snakket team A språk A, team B snakket språk B og team C snakket språk C.

Hvis jeg var *heldig*, oppdaget teamene som var i *direkte kontakt* med hverandre, snart et felles språk som ble forstått av minst ett medlem i hvert team.

Hvis jeg *ikke var heldig*, ble jeg tvunget til å fungere som kontaktperson og tolk.

Dette var en av de gangene jeg *ikke var heldig*.

Det kan vi trygt si i dette tilfellet: *Vi har her å gjøre med en kommunikasjonssvikt.*

Lag A stiller et spørsmål.

Jeg oversetter.

Lag B svarer på spørsmålet.

Jeg oversetter.

Lag A avviser svaret.

Jeg oversetter.

Lag B insisterer på at svaret er riktig.

Jeg oversetter.

Lag A sier at svaret *åpenbart* er feil av den og den grunnen.

Jeg oversetter. Men jeg spør også *hvorfor* svaret er riktig.

Lag B forklarer at svaret *åpenbart* er riktig av den og den grunnen.

Stopp!

Jeg skjønner umiddelbart problemet: *mentalitet!* Jeg har mer enn nok erfaring til å forstå begge mentalitetene og skjønner nøyaktig hva som skjer her. - Så jeg forklarer alt for begge lagene. Begge hører på forklaringen min og nikker samtykkende. Ja, nå er alt klart.

Hva skjer nå?

Vi går tilbake til det aller første trinnet!!!

Hvorfor det?

Det vil rett og slett ikke synke inn i hodet på lag A!

For dem er det rett og slett utenkelig at det riktige svaret faktisk er riktig. Forstill deg at noen forteller deg at $1+1 = 2$ IKKE er en universell sannhet. "Kanskje $1+1 = 2$ i USA, men $1+1 = 3$ i Europa og $1+1 = 4$ i Asia." - *Åpenbart* feil, sier du! *Men er du helt, helt sikker på det?*

Faktisk er $1+1 = 2$ IKKE alltid riktig! Hva om tallsystemet *ikke* er basert på *ti*? I et tallsystem basert på 2 er for eksempel $1+1 = 10$!

Her er et annet eksempel: "Ja = ja og nei = nei." Men gjør det det? Senere fant

jeg ut at "ja" i Asia ikke alltid betyr "ja" i vestlig forstand. Det kan ha *tre forskjellige betydninger*: For det første "ja" i betydningen "*høflig*." For det andre "ja" i betydningen "ja, jeg forstår hva du mener". For det tredje "ja" i betydningen "ja, jeg er enig med deg!".

Men vår elendighetshistorie fortsetter.

På vei gjennom flere nøytrale land får jeg øye på et par mistenkelige menn. Senere legger jeg merke til at noen tar et langdistansebilde av oss mens de kneler ved siden av bilen vår på parkeringsplassen.

Sannhetens øyeblikk kommer, når vi endelig kommer til den avgjørende grensen til det fiendtlige landet. Vi kommer gjennom!

Det er likevel en mulighet for at vi ble sluppet gjennom for å identifisere medarbeiderne våre.

Forsendelsen blir fraktet til et alternativt lagerområde. Jeg tar med meg en liten del av den.

Økonomiske begrensninger tvinger meg senere til å ta større risiko enn vanlig. Jeg blir arrestert med min del av forsendelsen. Den er stor nok til å vekke oppsikt, men ikke nok til å skade oss nevneverdig.

Jeg møter det mistenkelige paret på politistasjonen. En av dem forteller meg at det hadde vært en "barnelek" å følge etter oss. Jeg frykter det verste.

Men vi er heldige. Jeg er den eneste som er arrestert.

Politiet ransaker riktignok hjemmene og kontorene til de andre, men de finner ingenting. Mine folk blir ikke engang arrestert!

Kanskje overvåkningsteamet mistet oss av syne. Kanskje ble de rett og slett late og tenkte at de ville beslaglegge forsyningene og foreta arrestasjonene under senere razziaer ... I realiteten oppveide *deres feil våre feil!*

Sluttresultatet er at én mann, nemlig jeg, tilbringer noen måneder i fengsel og at en akseptabel del av forsyningene går tapt. Størstedelen av forsyningene slipper å bli beslaglagt og kommer til god nytte. Vi vinner denne runden. [Se *Hotel One*, *Hotel Two* og *Judicial Game Show #1*.].

Selv den korte fengselstiden er verdt det. Det er lærerikt. Langt senere er vi mistenksomme overfor enhver aktivistleder med lang fartstid som *ikke* har sittet i fengsel.

Jeg husker spesielt ett tilfelle (Ewald) der dette viste seg å stemme.

Men jeg er fortsatt heldig. I begynnelsen ble vi fortsatt ikke tatt på alvor. Fengselsstraffene er som regel på noen måneder. Senere, når vi blir tatt på alvor, blir det år. Den fremtidige dominerende skikkelsen i "bevegelsens juridiske arm", Michael Kühnen, tilbrakte halvparten av sitt voksne liv i fengsel utelukkende for tankeforbrytelser!

En kamerat ved navn Kurt sa det på denne måten: *En mann uten fengsel er som*

en mann uten arr!

Mitt første fengselsopphold

Det første statlige luksushotellet var strengt, men sympatisk. Jeg fikk lov til å henge et lite motstandsbanner fra Sør-Amerika på veggen og oppbevare motstandslitteratur på rommet. Hotellpersonalet kom ofte innom for en hyggelig prat.

Jeg husker den aller første gangen en pikkolo fulgte meg til mitt nye hjem. Han så forundret på meg og kommenterte: *Du hører ikke hjemme her?*

Da jeg begynte å forklare, avbrøt han meg: *Ja, jeg husker at jeg leste om deg i avisen!* Hele personalet behandlet meg som en æresgjest. Jeg hadde tydeligvis mange fans her.

En kveld sto jeg på bordet mitt ved siden av vinduet. Jeg ville se stjernene. En pleier kom inn på rommet mitt og spurte hva jeg holdt på med. Jeg fortalte ham det. Mens han inispiserte vinduet, gikk jeg bort til døren. Siden jeg er så morsom, vurderte jeg å gå ut i gangen, lukke døren og låse ham inne på rommet mitt! Bare for moro skyld. Men jeg bestemte meg for å la være. Det er ingen god idé å irritere den innleide hushjelpen.

En gang ga en besøkende meg en lapp i smug. Jeg hadde ikke forventet dette og mistet den på gulvet. Dette var pinlig. Hva skulle vi gjøre? Heldigvis gjorde hotellpersonalet som overvåket besøket, det uventede. I stedet for å gripe den og irettesette oss, plukket han den opp og ga den til meg!

Jeg brukte ferien godt. Jeg skrev et hefte som beskrev de grunnleggende konseptene bak NSDAP/AO. Det fikk tittelen *Die NSDAP/AO: Strategie, Propaganda und Organisation*. (NSDAP/AO: Strategi, propaganda og organisasjon). Det ble aldri utgitt noen engelsk utgave. Vi ga imidlertid senere ut både en engelsk og en tysk utgave av et annet hefte med tittelen *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fights Goes On*).

Det andre hotellet var annerledes. Alt ble konfiskert. Men jeg fikk det tilbake da jeg sjekket ut.

Ironisk nok var reglene for gjestene generelt mye mindre strenge enn på det første hotellet, selv om ledelsen tydeligvis ikke var sympatisk innstilt.

Den hadde for eksempel en slags "lobby". Det var rett og slett et fellesrom med fjernsyn. Der kunne vi gjester henge et par timer hver dag, se på TV, spille kort eller bare slå av en prat.

Første gang jeg var der, kom en av de ansatte inn og ga meg en bunke brev.

Forvirret spurte en av de andre gjestene: *Hvorfor ga du ham ALL posten?*

Svaret: *Det gjorde jeg ikke, det er bare HANS!"*

Først holdt jeg meg for meg selv.

Så en dag så en av karene som spilte kort ved et annet bord bort på meg og spurte helt tilfeldig: *Mord?*

Jeg smilte, ristet på hodet og sa *nei!*

En annen gang gikk det en fengselsfilm på TV. En av gjestene kommenterte at dette ikke virket passende under disse omstendighetene. De andre var enige. Noen skiftet kanal.

Mot alle odds

Noen måneder etter løslatelsen koordinerer jeg et lignende prosjekt. Denne gangen er motstanderen klar for oss. Men vi er også godt forberedt.

Jeg møter teamlederen, Uwe, i et nøytralt land, Danmark, nær grensen til det fiendtlige mållandet, Tyskland. Han informerer meg om at det foregår massiv overvåking.

Jeg setter meg inn i bilen hans, og vi begynner likevel å kjøre mot grenseovergangen. Bare noen få meter før vi når porten, snur han og kjører bort fra grenseovergangen. Når vi ser oss rundt, ser vi et halvt dusin umerkede biler komme susende ut fra den andre siden av grensen.

Disse bilene følger etter oss mens vi kjører langs en vei som går parallelt med grensen. Så stopper vi, går ut og går inn i skogen i retning grensen. Den viktigste informasjonsutvekslingen foregår i denne skogen, bare noen meter fra grensen. Idet vi er ferdige, ser vi lommelykter som blinker i skumringen og nærmer seg oss fra veien, antakelig det tyske politiet. Vi går tilbake til bilen, drar og deler oss senere.

Når jeg så reiser alene videre til et annet nøytralt land, nemlig Storbritannia, blir jeg stoppet ved grensen. Politiet informerer meg om at motstykket til den amerikanske innenriksministeren, nemlig innenriksministeren, personlig har beordret meg stoppet. Jeg går med på å reise frivillig og for egen regning, men ber om tilatelse til å ta en telefon. Det blir innvilget.

I nærvær av politiet ringer jeg Michael, lederen for en alliert gruppe i landet, forklarer situasjonen og ber ham møte meg på det planlagte avreisestedet. Jeg tilbyr meg å ta ham med meg til min neste destinasjon på min regning. Det går han med på.

Etter telefonsamtalen blir politimannen kalt inn i naborommet. Da han kommer tilbake, informerer han meg om at jeg ikke får lov til å ringe mer.

Når jeg forklarer Michael omfanget av overvåkingen, skjønner jeg at han ikke tror meg. Han forklarer meg taktfullt at dette er *hans* land, han har *mange* års er-

faring her og vet derfor hva politiet gjør og ikke gjør her!

Det har jeg full forståelse for. Men jeg må overbevise ham om at denne situasjonen er helt annerledes enn noe han har opplevd tidligere. Så jeg peker ut tre personer og ber ham huske ansiktene deres, for han kommer til å se dem igjen. Han er skeptisk, men går med på det.

Jeg har opplevd dette flere ganger opp gjennom årene, spesielt med både politiske aktivister og advokater. *Myndighetene har ulike regler for oss!*

I løpet av den neste uka identifiserer vi over tjue overvåkingsagenter og et halvt dusin kjøretøyer.

Vi gjør det til og med til en lek.

Vi later som om vi ikke ser at de holder øye med oss med kikkert gjennom vinduet på en restaurant på den andre siden av gaten. Så rusler vi inn på vertshuset, jeg tar en mistenkelig telefonsamtale og skynder oss inn i et mørkt smug. Vi ser at de følger etter oss og klarer å miste dem av syne. Så finner vi et tørt sted og ser dem løpe rundt i regnet i timevis for å finne oss.

Noen ganger har vi en annen tilnærming. Når jeg ser et altfor kjent ansikt på en jernbaneperrong, går jeg opp og ned i folkemengden og gransker hver enkelt som om jeg leter etter noen. De fleste tror nok at jeg er politimann. Men overvåkingsagenten blir nervøs.

Vi gjør dette i småby etter småby langs grensen i en ukes tid. Vi ser de samme ansiktene og kjøretøyene igjen og igjen.

Når Michael er ferdig med sin del av dette, ser han på meg og utbryter: *Når jeg kommer hjem og forteller familien min hva jeg har sett med mine egne øyne, kommer de ikke til å tro meg!*

Mitt eget arbeid er langt fra over.

Etter å ha slitt ut overvåkningsteamene trekker jeg meg tilbake fra grenseområdet. De skjønner at jeg trekker meg tilbake og er altfor glade for endelig å få litt velfortjent hvile! De har senket garden. Det er da jeg slår til!

Jeg klarer å snike meg inn i enda et nøytralt land, nemlig Belgia, uten å bli oppdaget. Derfra gjør jeg et nytt forsøk på å ta meg inn i Storbritannia. Men jeg mislykkes. Jeg blir kastet ut igjen, for andre gang i løpet av en måned. Jeg blir tvunget til å returnere til Belgia.

Politiet der vet tydeligvis at jeg kommer. Så jeg forventer å bli arrestert ved ankomst.

Samtalen går da omtrent slik:

Politimann: *Bli med oss.*

Jeg: *Er jeg arrestert?*

Politimann: *Nei, jeg vil bare vite hva du gjør her.*

Jeg: *Jeg har hørt at det finnes noen vakre kirker her. Jeg har kommet for å se*

dem.

Politimann: *Vi vet hvem du er.*

Jeg: *Ok, jeg venter bare på at en kurer skal komme med informasjon og penger. Jeg planlegger ingen aktivitet i landet ditt i det hele tatt. Med mindre du insisterer, for da kan jeg bare ta en telefon, og så kommer det biler fulle av aktivister hit.*

Politimann: *Nei, ikke gjør det! Jeg har ordre om å rapportere bevegelsene dine daglig til hovedstaden.*

Jeg: *Vet du om et billig sted å bo? Jeg har lite penger.*

Politimann: *Det ligger faktisk et hotell i nærheten. Eieren tenker som deg. Jeg har alltid hatt lyst til å møte ham, men har aldri hatt noen unnskyldning. Jeg kan ta deg med dit, presentere deg og forklare situasjonen. Jeg tror du får bo gratis til vennen din kommer med pengene.*

Jeg: *Høres bra ut for meg!*

Vi gjør dette. Det er til gjensidig nytte. Jeg har et fint sted å bo, og han kan holde øye med meg. Han besøker meg hver dag. Vi drikker trappistøl sammen. Jeg gir ham en oppdatering, og vi har en hyggelig prat. Han rapporterer til hovedstaden. En dag inviterer han meg til å bli med på en kjøretur gjennom landet, og det gjør jeg. Han stopper ved hver eneste kirke langs veien, så jeg kan ta en titt på den.

Denne politimannen gjør det klart at han ikke bryr seg om oss. Men han *avskyr* motstanderen vår! Han vil IKKE gjøre motstanderen vår den tjenesten å forstyrre oss!

Endelig kommer dagen da jeg kan melde at jeg har bestilt plass på et fly som går dagen etter fra nabolandets flyplass, nemlig Luxemburg.

Så overrasker han meg: *Jeg har et forslag. La meg kjøre deg dit! På den måten kan jeg rapportere til mine overordnede at jeg personlig satte deg på flyet. Og du sparer reisepenger.*

Det er jeg gladelig enig i.

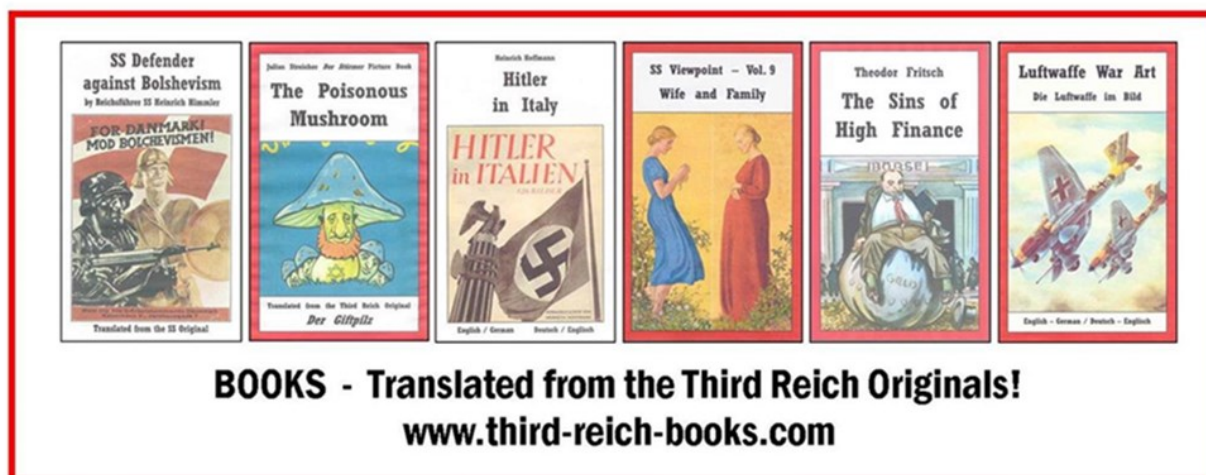
Samme kveld bruker jeg de siste pengene mine på en god middag. Jeg håper virkelig at han holder løftet sitt.

Han beholder det. Jeg returnerer til USA med 20 cent i lommen. Jeg bruker dem til å ringe en venn som henter meg. Jeg blir hos ham til jeg får mer penger til den siste delen av hjemreisen.

Til tross for motstanderens intense innsats fullfører vi prosjektet uten tap av verken menn eller materiell.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info